

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy Ondřeje Mrákoty a soudců Faisala Husseiniho a Michaely Bejčkové v právní věci žalobkyně: **Vodafone Czech Republic a. s.**, náměstí Junkových 2808/2, Stodůlky, Praha 5, zast. advokátem Mgr. Martinem Dolečkem, Na Strži 2102/61a, Krč, Praha 4, proti žalovanému: **Český telekomunikační úřad**, Sokolovská 219, Vysočany, Praha 9, za účasti osoby zúčastněné na řízení: **O2 Czech Republic a. s.**, Za Brumlovkou 266/2, Michle, Praha 4, proti rozhodnutí Rady Českého telekomunikačního úřadu ze dne 21. 3. 2016, čj. ČTÚ-87698/2015-603, , v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 14. 2. 2024, čj. 8 A 89/2016-167,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se zamítá**.
- II. Žádný z účastníků ani osoba zúčastněná na řízení **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Popis věci

[1] Jádrem sporu před městským soudem v projednávané věci byl výklad pojmu „harmonizační záměry Evropské unie“ dle § 22a odst. 3 zákona č. 127/2005 Sb., o elektronických komunikacích a o změně některých souvisejících zákonů (zákon o elektronických komunikacích), resp. otázka, zda změnu rozhodnutí o přidělu kmitočtů odůvodňovala podmínka nezbytnosti této změny k naplnění harmonizačních záměrů Evropské unie nebo mezinárodních smluv dle téhož ustanovení zákona o elektronických komunikacích.

[2] Žalovaný vyhlásil výběrové řízení za účelem udělení práv k využívání radiových kmitočtů k zajištění veřejné komunikační sítě v pásmech 800 MHz, 1800 MHz a 2600 MHz. Ve výběrovém řízení uspěli všichni tři stávající mobilní operátoři (kromě žalobkyně ještě O2 Czech Republic a.s. a T-Mobile Czech Republic a.s.). Dne 21. 2. 2014 vydal předseda Rady žalovaného dle § 22 zákona o elektronických komunikacích rozhodnutí o přidělu radiových kmitočtů. Jednou z podmínek rozhodnutí byla povinnost žalobkyně do 30 měsíců od právní moci rozhodnutí pokrýt alespoň 30 okresů ze skupiny A veřejnou sítí elektronických komunikací s využitím vlastních přidělů radiových kmitočtů v pásmech 800 MHz, 1800 MHz nebo 2600 MHz, přičemž si mohla na tuto povinnost započíst i služby poskytované na veřejné komunikační síti s využitím radiových kmitočtů v pásmu 2100 MHz.

[3] Žalobkyně dne 2. 7. 2015 zaslala žalovanému dle § 22a odst. 1 zákona o elektronických komunikacích žádost o změnu přidělu radiových kmitočtů k zajištění veřejné komunikační sítě v pásmech 800 MHz, 1800 MHz a 2600 MHz, který získala citovaným rozhodnutím o přidělu. Domáhala se změny bodu 7. písm. b) odrážky i. rozhodnutí o přidělu, a to tak, aby si mohla v rámci stanovené povinnosti pokrytí do 30 měsíců započíst služby (3G/UMTS/LTE) poskytované nejen s využitím radiových kmitočtů v pásmu 2100 MHz, ale i v dalších dříve přidělených pásmech kmitočtové služby (zejména v pásmu 900 MHz).

[4] Důvodem žádosti byla skutečnost, že rozhodnutí o přidělu se dostalo do rozporu s harmonizačními záměry EU, a to s ohledem na technologickou inovaci, která žalobkyni po vydání rozhodnutí o přidělu umožnila poskytovat služby vysokorychlostního internetu splňující parametry dle bodu 7. písm. b) odrážky v. rozhodnutí o přidělu s využitím radiových kmitočtů v pásmu 900 MHz. Poukázala zejména na znehodnocení investic do pokrytí vysokorychlostním internetem (2 Mbit/s) pásma 900 MHz; diskriminaci a znevýhodnění pásma 900 MHz, včetně jeho neúčelného využívání; narušení technologické neutrality a neutrality služeb a hospodářské soutěže.

[5] Žalovaný v rozhodnutí z 20. 11. 2015, čj. ČTÚ-42 099/2015-613/V.vyř., žádosti žalobkyně o změnu přidělu nevyhověl. Využívání služeb v pásmu 2100 MHz šlo započíst na rozvoj služeb dle přidělu (splnění podmínek za prvních 30 měsíců od rozhodnutí o přidělu – první etapa rozvoje sítě LTE), neboť rozvoj vysílacích služeb v pásmu 2100 MHz byl dokončen těsně před zahájením výběrového řízení na radiové přiděly v pásmech 800 MHz, 1800 MHz a 2600 MHz (byla zohledněna současná technická vybavenost držitelů radiových přidělů). Služby poskytované v pásmu 2100 MHz jsou přitom parametricky obdobné těm poskytovaným v pásmech 800 MHz a 1800 MHz. Primárním cílem výběrového řízení bylo zajistit rychlý rozvoj vysílacích sítí zejména v pásmu 800 MHz.

[6] Zahájení poskytování služeb vysokorychlostního přístupu (LTE) v pásmu 900 MHz však oznámila žalobkyně až po vyhlášení výběrového řízení na přiděl kmitočtových pásem. V proběhlé veřejné konzultaci žalobkyně nenavrhla započtení poskytování služeb, jak jej později navrhovala v žádosti o změnu. Od vydání rozhodnutí o přidělu nedošlo ke změně harmonizačních záměrů Evropské unie dle § 22a odst. 3 zákona o elektronických komunikacích. Závěrem žalovaný uvedl, že poskytování služeb v pásmu 900 MHz nemůže zajistit obdobný disponibilní datový tok, jaký je k dispozici vzhledem k větší šířce radiového spektra v pásmu 800 MHz.

pokračování

[7] Následný rozklad žalobkyně Rada žalovaného zamítla a rozhodnutí z 20. 11. 2015 potvrdila. Z odůvodnění zamítavého rozhodnutí vyplývá, že změnit přiděl radiových kmitočtů k naplnění harmonizačních záměrů nebylo nezbytné. Kmitočty v pásmech 800, 1800 a 2600 MHz byly žalobkyni přiděleny na dobu více než 15 let, ve kterých zajisté dojde k řadě inovací a technologickému pokroku. To však není bez dalšího důvod pro změnu rozhodnutí o přidělu.

[8] V rozhodnutí o přidělu se uvádí, že se nestanovují žádná omezení nebo podmínky ve vztahu k technologiím. LTE lze využívat i v pásmu 900 MHz (je-li kompatibilní s provozovanými technologiemi, zejména GSM). Podpora rozvoje a účelného využívání kmitočtů se promítá již ve stanovení podmínek v rozhodnutí o přidělu. Tím se předchází tzv. hromadění spektra. Žalobkyně je omezována v pásmu 900 MHz oproti pásmu 800 MHz ekonomicky, toto omezení je však bez dalšího spjaté se stanovením podmínek v rozhodnutí o přidělu.

[9] Kdyby měl žalovaný naplnit představy žalobkyně, musel by rezignovat na roli regulátora trhu a stal by se jen „distributorem“ kmitočtů. Žalobkyně věděla o podmínkách výběrového řízení a rozhodnutí o přidělu; investovala-li prostředky do vybudování LTE v pásmu 900 MHz, bude případné znehodnocení její investice souviset s podnikatelským rizikem, se kterým svůj záměr podnikla. Nelze měnit práva a povinnosti z přidělu pouze za účelem ochrany investice jednoho z účastníků trhu elektronických komunikací. Rozhodnutí o přidělu navíc nestanoví podmínky pro pásmo 900 MHz. Navržená změna přidělu by nadto vnesla nerovnost do práv a povinností účastníků trhu elektronických komunikací. Žalobkyně by byla oproti ostatním zvýhodněna.

[10] Proti rozhodnutí o rozkladu podala žalobkyně žalobu, v níž argumentovala obdobně jako ve správním řízení. Této žalobě městský soud vyhověl a napadené rozhodnutí zrušil rozsudkem z 19. 6. 2020, čj. 8 A 89/2016-65. Tento rozsudek však NSS zrušil rozsudkem z 10. 3. 2022, aniž by se zabýval přezkumem věcné argumentace stran. Dospěl totiž k závěru, že městský soud v rozporu s § 34 s. ř. s. neposkytl osobám zúčastněným na řízení možnost uplatnit svá práva – být v řízení slyšen. Proto byl pro další řízení zavázán k tomu, aby tuto vadu napravil a poté věc posoudil znovu.

[11] Následně městský soud žalobě opět vyhověl, a to rozsudkem z 16. 9. 2022, čj. 8 A 89/2016-106. Stejně jako v rozsudku z 19. 6. 2020 totiž dospěl k závěru, že změna rozhodnutí o přidělu byla namístě, a to s ohledem na principy vyplývající z unijního práva. Městský soud totiž v souladu s žalobou pod pojem harmonizační záměry zařadil obecné regulační zásady a cíle (které vyjmenovala žalobkyně v žalobě).

[12] Taktéž rozsudek městského soudu z 16. 9. 2022 však NSS ke kasační stížnosti žalovaného zrušil. Učinil tak rozsudkem z 3. 10. 2023, čj. 1 As 246/2022-53. Podle NSS městský soud při svém výkladu pojmu „harmonizační záměry Evropské unie“ dle § 22a odst. 3 zákona o elektronických komunikacích (resp. § 22a odst. 4 téhož zákona), potažmo „nezbytnost k naplnění harmonizačních záměrů Evropské unie“, pochybil. Městský soud daný pojem, a tedy i podmínky pro vyhovění žádostem dle § 22a odst. 3 zmíněného zákona, vyložil příliš široce a nepřiléhavě.

[13] Dále NSS v rozsudku ze 3. 10. 2023 připomněl, že přiděly vzešlé z výběrového řízení dle § 21 zákona o elektronických komunikacích jsou relativně neměnné, neboť jsou výsledkem formalizovaného procesu správního řízení a jsou s nimi spojena práva a povinnosti (např. požadavky na pokrytí určitého počtu obyvatel či území, omezení

pro převod přidělů po určitou dobu či na určité osoby, a další). Takto vzešlé podmínky se následně promítnou do přidělů dle § 22 zákona o elektronických komunikacích a měly by zůstat součástí přidělů po celou dobu jejich trvání. Je žádoucí, aby pravomocná rozhodnutí o přidělu zůstala v zájmu zachování právní jistoty, jakož i v zájmu rovnosti mezi jednotlivými držiteli přidělů, neměnná (změna v případě jednoho z držitelů přidělu se může projevit tak, že je fakticky znevýhodněn jiný držitel, který postupoval, zejména po ekonomické stránce, v souladu s podmínkami původního přidělu). Přiděly kmitočtů tak lze měnit pouze tehdy, je-li to skutečně nezbytné právě k naplnění harmonizačního záměru. Přitom neurčitý pojem „harmonizační záměr“ český právní řád užívá toliko v souvislosti se správou radiových kmitočtů a čísel. Ten pak musí být vykládán tak, aby s ohledem na širší unijní úpravy vedl k realistickým důsledkům respektujícím právní jistotu dotčených subjektů, předvídatelnost správního rozhodnutí a v neposlední řadě také regulační oprávnění státu, v tomto případě reprezentovaného žalovaným. Nelze tedy při jeho interpretaci postupovat tak, že se „pročesává“ prakticky veškeré unijní právo, přičemž se následně každá takto zachycená zmínka o efektivitě, flexibilitě apod. správy radiového spektra použije jako argument pro změnu dosavadních rozhodnutí o přidělu, neboť se má jednat právě o „harmonizační záměr“.

[14] Podle NSS za účel pojmu „harmonizační záměr“ lze považovat to, aby v České republice nebyly technické a provozní podmínky pro konkrétní části rádiového spektra či určitá čísla stanovena odchylně od podmínek, které jsou regulované na úrovni Evropské unie. Pojem „harmonizační záměr“ ve smyslu § 22a odst. 3 a 4 zákona o elektronických komunikacích tak je třeba v souladu se shora vymezenými principy (a ve shodě s žalovaným) vykládat tak, že se jedná o relevantní harmonizační záměry Evropské unie stanovící technické a provozní parametry především konkrétních kmitočtových pásem, nikoli jako pojem zahrnující prakticky veškerou právní úpravu a cíle Evropské unie v oblasti služeb elektronických komunikací, tj. celou právní regulaci v oblasti elektronických komunikací. I kdyby pak nešlo čistě o úpravu zcela konkrétního kmitočtového pásma, bylo by třeba, aby tato regulace byla natolik jednoznačná, že si, slovy zákona o elektronických komunikacích, skutečně vyžaduje „nezbytnost“ naplnění harmonizačního záměru. Žádný z unijních aktů, na který žalobkyně v této souvislosti odkazovala (směrnice a rozhodnutí orgánů EU), však nebylo možné v tomto směru považovat za dostatečně jednoznačný či relevantní.

[15] NSS doplnil, že se tvrzení žalobkyně o nutnosti změny přidělu jevila jako účelová také s ohledem na průběh řízení o udělení přidělu a příslušných časových souvislostí. Změnu přidělu nelze odůvodnit jen ekonomickou výhodností pro toho či onoho operátora. V rozhodnutí o přidělu navíc žalovaný jasně vymezil rozvojové cíle, a to přímo ke konkrétním kmitočtovým pásmům. Pokud by „jen“ na základě ekonomické výhodnosti pro toho kterého poskytovatele služeb umožňoval (za shora uvedených podmínek) započítávání také služeb poskytovaných na jiných kmitočtech, do značné míry by tím rezignoval na své regulační cíle, a stal by se toliko určitým distributorem kmitočtových pásem.

[16] O věci poté znovu rozhodoval městský soud. Rozsudkem ze 14. 2. 2024, čj. 8 A 89/2016-167, žalobu zamítl. Některé námitky nepovažoval městský soud za důvodné již ve svých prvních dvou rozsudcích. Ohledně nich setrval na svých dosavadních závěrech. Napadené rozhodnutí tak i nadále považoval za přezkoumatelné a jsoucí v souladu se zásadou materiální pravdy. Důvodná podle městského soudu nebyla ani námitka týkající se

pokračování

rozporu s požadavkem technologické neutrality, popř. porušení zákazu diskriminace a narušení hospodářské soutěže.

[17] Městský soud dále poznamenal, že ve svých předchozích rozsudcích uznal důvodnými jen námitky týkající se rozporu napadeného rozhodnutí s požadavkem na účelné využívání rádiových kmitočtů a podpory investic do nových technologií požadované čl. 2 odst. 2 písm. b) a čl. 3 písm. a) a f) rozhodnutí č. 243/2012/EU¹, jakož i čl. 8 odst. 2 písm. d) a čl. 9 odst. 2 směrnice č. 2002/21/ES². S těmito závěry však NSS nesouhlasil. Proto městský soud nakonec považoval i tyto námitky za nedůvodné a v podrobnostech odkázal na rozsudek NSS ze 3. 10. 2023, body 53 a násl. Ten se vztahoval i na další námitky, které městský soud považoval za nedůvodné.

[18] Městský soud dodal, že s ohledem na rozsudek NSS ze 3. 10. 2023 jsou nedůvodné i námitky týkající se namítaného porušení zásady přiměřenosti dle § 2 odst. 3 správního řádu. Toto porušení mělo dle žalobkyně spočívat v ignoraci jejích práv a právem chráněných zájmů na podporu účinné investice do infrastruktury a inovace, jak to požaduje čl. 8 odst. 3 písm. c) směrnice 2002/21/ES, a v porušení zásad nediskriminace, objektivitu, technologické neutrality, transparentnosti a proporcionality uvedenými v § 5 odst. 4 zákona o elektronických komunikacích. Nadto NSS ve svém rozsudku nesouhlasil s výkladem pojmu „harmonizační záměry“, tak jak jej původně učinil městský soud; k tomuto pojmu se vyjádřil, a konstatoval, že nebyl důvod pro změnu přidělu. Proto považoval městský soud rovněž za nadbytečné položení předběžné otázky k Soudnímu dvoru EU (SDEU), jak ji formulovala žalobkyně.

II. Shrnutí podstaty kasační stížnosti a vyjádření žalovaného

[19] Proti rozsudku městského soudu ze 14. 2. 2024 podala žalobkyně (dále *stěžovatelka*) kasační stížnost. V ní namítla nesprávné posouzení právní otázky, i nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku, popř. jinou vadu řízení, která mohla mít za následek nezákonné rozhodnutí ve věci samé.

[20] Podle stěžovatelky se spor týkal v první řadě aplikace § 22a zákona o elektronických komunikacích a v něm obsaženého pojmu „harmonizační záměry Evropské unie“, tj. vnitrostátního práva České republiky; stejnou míru důležitosti ale měl také výklad pramenů práva EU upravujících oblast elektronických komunikací a posouzení míry jejich závaznosti na posuzovanou otázku.

[21] Městský soud ve svém rozsudku zcela odkázal na závěry vyjádřené v rozsudku ze 3. 10. 2023, avšak v této souvislosti se zcela opomněl vypořádat s argumentací vznesenou stěžovatelkou po vydání tohoto rozsudku NSS, zejména pak s jejím procesním návrhem na postup dle § 48 odst. 1 písm. b) s. ř. s. ve spojení s čl. 267 Smlouvy o fungování Evropské unie (*SFEU*) směřující k žádosti o rozhodnutí SDEU o předběžné otázce týkající se výkladu dotčených pramenů práva EU. Městský soud se tedy nevypořádal s otázkou rozporu napadených správních rozhodnutí s přímo aplikovatelnými předpisy práva EU, jakož i otázkou rozporu výkladu § 22a zákona o elektronických komunikacích s účelem předpisů práva EU upravujících oblast elektronických komunikací.

¹ Rozhodnutí Evropského parlamentu a Rady č. 243/2012/EU ze dne 14. března 2012 o vytvoření víceletého programu politiky rádiového spektra Text s významem pro EHP

² Směrnice Evropského parlamentu a Rady 2002/21/ES ze dne 7. března 2002 o společném předpisovém rámci pro sítě a služby elektronických komunikací (rámcová směrnice)

[22] S ohledem na uplynutí transpoziční lhůty upozornila stěžovatelka na přímý, či alespoň nepřímý účinek směrnic, konkrétně čl. 14 odst. 1 směrnice č. 2002/20/ES³ a čl. 18 odst. 1 směrnice č. 2018/1972⁴. Podobné se týká významu směrnice č. 87/372/EHS⁵ ve znění směrnice č. 2009/214/ES⁶, zejména ale rozhodnutí č. 2009/766⁷, konkrétně jeho čl. 6⁸. Taktéž z čl. 3 písm. a) a f) rozhodnutí č. 243/2012/EU vyplývají pro členské státy a jejich orgány konkrétní povinnosti⁹. Podle stěžovatelky žalovaný nezohlednil žádné z citovaných ustanovení ani z nich zcela zřejmý smysl a účel. V důsledku toho žalovaný:

- a) zmařil investice a inovace uskutečněné stěžovatelkou v souvislosti s jejími právy na užívání rádiových kmitočtů v kmitočtovém pásmu 900 MHz;
- b) znemožnil potenciální investice a inovace na straně dalších držitelů práv na užívání rádiových kmitočtů v kmitočtovém pásmu 900 MHz;
- c) zmařil efektivnější využívání rádiových kmitočtů v kmitočtovém pásmu 900 MHz jak na straně stěžovatelky, tak na straně dalších držitelů práv na užívání rádiových kmitočtů v tomto kmitočtovém pásmu, v důsledku čehož potenciálně zhoršil dostupnost služeb vysokorychlostního internetu pro koncové uživatele.

³ Směrnice Evropského parlamentu a Rady 2002/20/ES ze dne 7. března 2002 o oprávnění pro sítě a služby elektronických komunikací (autorizační směrnice): *Členské státy zajistí, aby se mohla práva, podmínky a postupy týkající se obecných oprávnění, práv na užívání nebo práv na instalování zařízení měnit pouze v objektivně odůvodněných případech a přiměřeným způsobem. Odpovídajícím způsobem se podává oznámení o záměru učinit takové změny a zainteresovaným stranám, včetně uživatelů a spotřebitelů, musí být poskytnuta dostatečná lhůta k vyjádření názorů na navrhované změny, a to nejméně čtyři týdny, s výjimkou mimořádných okolností.*

⁴ Směrnice Evropského parlamentu a Rady (EU) 2018/1972 ze dne 11. prosince 2018, kterou se stanoví evropský kodex pro elektronické komunikace: *Členské státy zajistí, aby se mohla práva, podmínky a postupy týkající se všeobecných oprávnění, práv na užívání rádiového spektra nebo číslovacích zdrojů nebo práv na instalování zařízení měnit pouze v objektivně odůvodněných případech a přiměřeným způsobem s tím, že se případně zohlední zvláštní podmínky týkající se převoditelných práv na užívání rádiového spektra a číslovacích zdrojů.*

⁵ Směrnice Rady 87/372/EHS o frekvenčních pásmech vyhrazených pro koordinované zavedení veřejných celoevropských buňkových digitálních pozemních mobilních komunikačních systémů ve Společenství

⁶ Směrnice Evropského parlamentu a Rady 2009/214/ES ze dne 16. září 2009, kterou se mění směrnice Rady 87/372/EHS o frekvenčních pásmech vyhrazených pro koordinované zavedení veřejných celoevropských buňkových digitálních pozemních mobilních komunikačních systémů ve Společenství. Čl. 1 odst. 1: *Členské státy zpřístupní kmitočtová pásma 880–915 MHz a 925–960 MHz (pásmo 900 MHz) systémům GSM a UMTS, jakož i jiným pozemním systémům schopným poskytovat služby elektronických komunikací, které mohou fungovat společně se systémy GSM, v souladu s technickými prováděcími opatřeními přijatými podle rozhodnutí Evropského parlamentu a Rady č. 676/2002/ES ze dne 7. března 2002 o předpisovém rámci pro politiku rádiového spektra v Evropském společenství (rozhodnutí o rádiovém spektru).*

⁷ Rozhodnutí Komise ze dne 16. října 2009 o harmonizaci kmitočtových pásem 900 MHz a 1800 MHz pro zemské systémy schopné poskytovat celoevropské služby elektronických komunikací ve Společenství

⁸ *Členské státy budou dohlížet na to, zda jsou pásma 900 MHz a 1 800 MHz účinně využívána, a zejména oznámí Komisi jakoukoli potřebu revize přílohy.*

⁹ *Aby se mohly členské státy a Komise zaměřit na priority tohoto rozhodnutí, budou spolupracovat za účelem podpory a dosažení následujících cílů:*

a) *podpora účinné správy a efektivního využívání rádiového spektra, aby byla co nejlépe uspokojována stoupající poptávka po využívání kmitočtů a zároveň při zohlednění důležité sociální, kulturní a ekonomická hodnoty rádiového spektra; [...]*

f) *podpora inovací a investic zvýšenou pružností využívání rádiového spektra, důsledným uplatňováním zásad technologické neutrality a neutrality služeb mezi technologickými řešeními, která mohou být přijata, v celé Unii a formou vhodné předvídatelnosti v oblasti regulace stanovené mimo jiné v předpisovém rámci pro elektronické komunikace, uvolněním harmonizovaných kmitočtových pásem pro nové vyspělé technologie a možností obchodovat s právy k využívání rádiového spektra, čímž se vytvoří příležitosti pro vznik budoucích digitálních služeb v celé Unii;*

pokračování

[23] Stěžovatelka dodala, že jak městský soud, tak v konečném důsledku ani NSS, se s výše uvedenými skutečnostmi nevypořádal a došlo tak k pomnutí nejen přímého účinku posledních dvou shora uvedených unijních předpisů, ale zejména nepřímého účinku všech shora uvedených unijních předpisů upravujících oblast elektronických komunikací. Tento nepřímý účinek zapovídá jakýkoliv výklad vnitrostátních právních norem, který by mohl ohrozit dosažení cíle, který příslušné unijní předpisy sledují. Proto je rozsudek městského soudu ze 14. 2. 2024 nepřezkoumatelný a také postavený na nesprávném právním posouzení. Navíc je daný rozsudek, a případně i rozsudek NSS ze 3. 10. 2023, stížen ještě další vadou, neboť ani jeden z dotčených soudů neuplatnil postup dle § 48 odst. 1 písm. b) s. ř. s. ve spojení s čl. 267 SFEU a neobrátil se s předběžnou otázkou na SDEU, přestože se ukázalo, že rozhodnutí o stěžovatelčině návrhu je fakticky zcela závislé na výkladu norem práva EU a posouzení míry jejich závaznosti. Tím bylo zasaženo do práva stěžovatelky na spravedlivý proces podle čl. 36 odst. 1 Listiny základních práv a svobod (*Listina*), jakož i do práva na zákonného soudce dle čl. 38 odst. 2 Listiny.

[24] S ohledem na výše uvedené navrhla stěžovatelka, aby NSS řízení přerušil a položil SDEU následující rozsáhlou sadu předběžných otázek:

a) má být čl. 1 odst. 1 směrnice č. 87/372/EHS ve znění směrnice č. 2009/214/ES vykládán tak, že má přímý účinek na vnitrostátní orgány členských států EU a tyto jsou tak jím v souvislosti se svou činností vázány?

b) má být čl. 1 odst. 1 směrnice č. 87/372/EHS ve znění směrnice č. 2009/214/ES vykládán tak, že má přinejmenším nepřímý účinek a vnitrostátní orgány členských států EU jsou v souvislosti se svou činností povinny k němu přihlédnout?

c) měl být čl. 6 rozhodnutí č. 2009/766/ES vykládán tak, že jsou jím vnitrostátní orgány členských států EU v souvislosti se svou činností vázány, nebo jsou k němu alespoň povinny přihlédnout?

d) měl být čl. 3 písm. a) a f) č. 243/2012/EU vykládán tak, že jsou jím vnitrostátní orgány členských států EU v souvislosti se svou činností vázány, nebo jsou k němu alespoň povinny přihlédnout?

e) se zohledněním odpovědí na předchozí otázky, měl být čl. 14 odst. 1 směrnice č. 2002/20/ES vykládán tak, že objektivně odůvodněným případem pro změnu práv, podmínek a postupů týkajících se práv na užívání rádiových kmitočtů je:

i) podpora inovací a investic realizovaných v souvislosti s užíváním rádiových kmitočtů, jejichž práva na užívání mají být měněna;

ii) podpora inovací a investic realizovaných v souvislosti s užíváním rádiových kmitočtů držených týměž držitelem oprávnění a jejichž užívání je dotčeno právy na užívání rádiových kmitočtů, která mají být měněna, tj. podpora investic a inovací ve vztahu k jiným právům na užívání rádiových kmitočtů téhož držitele, konkrétně v kmitočtovém pásmu 900 MHz;

iii) podpora efektivního využívání rádiových kmitočtů, jejichž práva na užívání mají být měněna;

nebo

iv) podpora efektivního využívání rádiových kmitočtů držených týměž držitelem oprávnění a jejichž užívání je dotčeno právy na užívání rádiových kmitočtů, která mají být měněna,

tj. podpora efektivního užívání ve vztahu k jiným právům na užívání rádiových kmitočtů téhož držitele, konkrétně v kmitočtovém pásmu 900 MHz.

f) se zohledněním odpovědí na předchozí otázky, měl být čl. 14 odst. 1 směrnice č. 2002/20/ES vykládán tak, že objektivně odůvodněným případem pro změnu práv, podmínek a postupů týkajících se práv na užívání rádiových kmitočtů je technologický rozvoj, k němuž došlo v období od:

i) udělení práva na užívání rádiových kmitočtů; nebo

ii) vyhlášení výběrového řízení na udělení práva na užívání rádiových kmitočtů?

g) se zohledněním odpovědí na předchozí otázky, měl být čl. 14 odst. 1 směrnice č. 2002/20/ES vykládán tak, že změna práv, podmínek a postupů týkajících se práv na užívání rádiových kmitočtů má být vnitrostátními orgány členských států EU posuzována vždy stejně, či by měly být odlišovány případy, kdy je takováto změna činěna na žádost držitele dotčeného oprávnění a případy, kdy je tato změna činěna z vůle příslušného vnitrostátního orgánu členského státu EU?

h) se zohledněním odpovědí na předchozí otázky, vyžaduje čl. 1 odst. 1 směrnice č. 87/372/EHS ve znění směrnice č. 2009/214/ES ukládající členským státům zpřístupnit mj. pásmo 900 MHz také pro systémy schopné poskytovat služby elektronických komunikací, které mohou fungovat společně se systémy GSM, jak je vymezuje mj. rozhodnutí č. 2009/766/ES, aby se příslušné vnitrostátní orgány členských států EU vyvarovaly takových rozhodnutí, která by ve svém důsledku zmařila požadovaný efekt „zpřístupnění“ dotčeného pásma?

[25] *Žalovaný ve svém vyjádření* ke kasační stížnosti uvedl, že navrhuje, aby NSS kasační stížnost zamítl.

[26] Podle žalovaného je navrhované znění předběžných otázek nesmyslné. Tyto dotazy se netýkají výkladu ustanovení práva EU, ale jen posouzení míry jejich závaznosti, která je však jednoznačně dána (upravena) a není třeba se na ni dotazovat SDEU.

[27] Položení navrhovaných předběžných otázek je podle žalovaného bezpředmětné rovněž s ohledem na právní názory NSS vyjádřené v rozsudku ze 3. 10. 2023. NSS v něm v zásadě dospěl k závěru, že účelem požadované změny přidělu není dosažení cílů plynoucích z práva EU, nýbrž jen získání hospodářské výhody pro stěžovatelku, resp. ochrana jejích investičních rozhodnutí. NSS dále konstatoval, že nemožnost požadovaného započtení služeb nelze považovat za rozpornou se zásadou účelného využívání rádiových kmitočtů, že požadavek na změnu přidělu je třeba považovat především za doklad změny stěžovatelčiny investiční strategie, a proto, v kontextu posuzovaného případu, za účelový. Změna přidělu nebyla dle NSS žádoucí ani z hlediska racionální regulace účelného využívání rádiového spektra. Neexistuje proto důvod obracet se na SDEU s dotazem, do jaké míry jsou jednotlivé zásady zmíněné v dokumentech EU závazné, neboť na závěru, že změna přidělu není žádoucí (a to ani z hlediska zásad, jichž se stěžovatelka dovolává), by takový postup nemohl ničeho změnit. Odůvodnění napadeného rozsudku městského soudu, v němž je návrh stěžovatelky na položení předběžných otázek vypořádán odkazem na závěry NSS, považuje žalovaný za zcela dostačující.

III. Právní hodnocení

[28] Kasační stížnost **není důvodná**.

pokračování

[29] NSS úvodem připomíná, že ve věci již dvakrát rozhodoval o kasační stížnosti žalovaného, a to shora uvedenými rozsudky z 10. 3. 2022 a ze 3. 10. 2023. Kasační stížnost nyní podává stěžovatelka (žalobkyně), a z tohoto hlediska je tato stížnost přípustná (srov. např. rozsudek NSS z 22. 3. 2017, čj. 6 Afs 102/2016-26, bod 22).

[30] Je však třeba dodat také to, že podá-li kasační stížnost v téže věci druhý účastník řízení, byla by jeho kasační stížnost podle § 104 odst. 3 písm. a) s. ř. s. nepřípustná pouze v případě, kdyby tento účastník brojil proti závěrům krajského soudu, které jsou výsledkem aplikace právního názoru NSS vyjádřeného v předchozím zrušujícím rozsudku (blíže viz např. rozsudky z 25. 5. 2011 čj. 6 As 1/2011-139, z 8. 6. 2011, čj. 6 As 4/2011-136, či z 22. 9. 2011, čj. 6 Ads 14/2011-241). Kasační stížnost jiného účastníka řízení než toho, který podával první kasační stížnost v téže věci, zpravidla nebude opakovaná ve smyslu § 104 odst. 3 písm. a) s. ř. s. (viz bod [29]). Brojil-li by však jiný účastník řízení v druhé kasační stížnosti proti závěrům NSS vysloveným dříve v téže věci či závěrům krajského soudu vysloveným v důsledku rozhodnutí NSS, musel by NSS takovou kasační stížnost odmítnout pro nepřípustnost dle § 104 odst. 3 písm. a) s. ř. s.

[31] V nynějším případě přitom stěžovatelka do značné míry zpochybňuje závěry městského soudu, které se ovšem opírají právě o závazný právní názor NSS vyslovený v rozsudku z 3. 10. 2023. Nabízí se proto otázka, za jde z tohoto pohledu o přípustnou kasační stížnost. NSS však kasační stížnost za přípustnou považuje, a to také z toho důvodu, že nad rámec zpochybnění závěrů městského soudu opřených o závazný právní názor NSS, stěžovatelka namítá také to, že městský soud věc vyhodnotil chybně v tom ohledu, že řízení nepřerušil a nepředložil předběžnou otázku podle čl. 267 SFEU. Tuto námitku je nyní třeba vyhodnotit, stejně jako je v této souvislosti třeba se zabývat tím, zda i NSS má (či měl) povinnost využít postupu dle čl. 267 SFEU, a to i v souvislosti ze závěry, které vyslovil v rozsudku ze 3. 10. 2023. Těmito otázkami se NSS věcně zabývá v dalším textu tohoto rozsudku.

[32] Jak již tedy bylo naznačeno, stěžovatelka napadenému rozsudku vytýká v podstatě „jen“ to, že se městský soud nedostatečně, resp. nesprávně, vypořádal s námitkami týkajícími se dopadu unijních předpisů na věc, čímž své rozhodnutí zatížil mj. vadou nepřezkoumatelnosti, a to také v tom ohledu, že se v potřebné míře nevyjádřil k návrhu na přerušení řízení a položení předběžné otázky SDEU. V tomto směru však je zřejmé, že ohledně relevance unijních předpisů pro věc byl městský soud na jednu stranu vázán závazným právním názorem NSS vyjádřeným v rozsudku ze 3. 10. 2023, jednak je třeba vzít v potaz pravidla, která se váží k problematice předložení předběžné otázky krajskými (městským) soudem ve správním soudnictví. Proto se NSS, i v návaznosti na úvahy vyslovené k přípustnosti kasační stížnosti (bod [31]), věnuje především tomu, zda se městský soud řídil zmíněným závazným právním názorem a v tomto kontextu také posuzuje přezkoumatelnost napadeného rozsudku; v úzké vazbě na to pak NSS posuzuje také otázku postupu městského soudu ve vazbě na návrh stěžovatelky na přerušení řízení a předložení předběžné otázky SDEU.

[33] Co se týká pojmu nepřezkoumatelnosti obecně, poznamenává NSS, že podle jeho konstantní judikatury platí, že krajský (městský) soud je povinen se vypořádat s obsahem a smyslem žalobní argumentace. Nepřezkoumatelnost není projevem nenaplněné subjektivní představy stěžovatelky o tom, jak podrobně by měl být rozsudek odůvodněn, ale objektivní překážkou, která NSS znemožňuje rozsudek přezkoumat (rozsudek NSS z 28. 2. 2017, čj. 3 Azs 69/2016-24). Požadavek náležitého odůvodnění rozhodnutí soudu

nelze interpretovat jako požadavek detailní odpovědi na každý jednotlivý argument (rozsudky NSS z 28. 5. 2009, čj. 9 Afs 70/2008-13, a z 21. 12. 2011, čj. 4 Ads 58/2011-72, nebo usnesení Ústavního soudu z 18. 11. 2011, sp. zn. II. ÚS 2774/09, a z 11. 3. 2010, sp. zn. II. ÚS 609/10). Soud není povinen vypořádat každou dílčí námitku účastníka, pokud proti jednotlivě vzneseným námitkám vystaví vlastní ucelený argumentační systém, v jehož konkurenci žalobní body jako celek neobstojí (rozsudek NSS ze 3. 4. 2014, čj. 7 As 126/2013-19).

[34] Městský soud se v řešené věci srozumitelně a přezkoumatelně vypořádal s podstatou všech námitek uplatněných v žalobě a své úvahy řádně odůvodnil. Ostatně k většině jeho závěrů stěžovatelka ani ničeho neuvádí, nepřezkoumatelnost vztahuje pouze k otázce dopadu unijních předpisů na věc. Jak ale již bylo naznačeno, spíše než o nepřezkoumatelnost, jde daleko více o to, zda se městský soud řídil závazným právním názorem vyjádřeným v rozsudku NSS ze 3. 10. 2023. Tím se bude NSS zabývat níže, stejně jako tím, jak se městský soud vypořádal s návrhem na přerušení řízení a položení předběžné otázky. V souvislosti s dodržením jeho závazného právního názoru se NSS vyjádří také k tomu, zda je nyní namíste řízení přerušovat ve smyslu stěžovatelčina návrhu.

[35] Pokud jde o problematiku povinnosti položit předběžnou otázku SDEU, připomíná NSS, že dle jeho ustálené judikatury nemá tuto povinnost ve smyslu čl. 267 SFEU krajský (městský) soud jako soud první instance, ale naopak soud poslední instance, tj. ve správním soudnictví NSS, a to pouze za předpokladu, že vzniknou výkladové nejasnosti ohledně některého ustanovení unijního práva. Pro krajské soudy, resp. městský soud, je ve správním soudnictví položení předběžné otázky procesní možností, nikoli povinností. Prostý nesouhlas stěžovatele s posouzením jeho návrhu nemůže v obecné rovině zakládat nepřezkoumatelnost rozhodnutí (rozsudek NSS ze 14. 8. 2014, čj. 9 Afs 141/2013-39, bod 26). V případě řízení před soudem první instance, nepředstavuje čl. 267 SFEU procesní prostředek, který mají účastníci řízení k dispozici, a nestačí tedy, že účastník řízení ve sporu probíhající před vnitrostátním soudem tvrdí, že spor nastoluje otázku ohledně platnosti práva EU [rozsudek SDEU z 10. 1. 2006, *International Air Transport Association (IATA)*, C-344/04; usnesení NSS z 22. 11. 2017, čj. Aprk 24/2017-36, č. 3669/2018 Sb. NSS, body 22 a 23). To krajské soudy (městský soud) sice nezabavuje povinnosti vypořádat se s návrhem na položení předběžné otázky (rozsudek NSS z 27. 11. 2015, čj. 5 Afs 152/2015-35) avšak městský soud tak v projednávané věci dostatečným způsobem učinil, a to zejména tím, že odkázal na dosavadní právní závěry NSS vyjádřené v jeho rozsudku ze 3. 10. 2023. Tím dal jasně najevo, že neshledal výkladové problémy, které by měly vést k položení předběžné otázky (srov. rozsudek NSS z 29. 3. 2021, čj. 2 Afs 202/2019-5, bod 19).

[36] Co se týká samotného návrhu na předložení předběžné otázky SDEU ve smyslu čl. 267 SFEU, vznesla jej stěžovatelka nikoli již v žalobě, ale až v průběhu řízení před městským soudem, který následoval po vydání rozsudku NSS ze 3. 10. 2023. V tomto případě se ale neuplatní princip koncentrace řízení jinak obecně platný pro formulaci žalobních bodů (§ 71 odst. 2 s. ř. s.). Podobné se týká řízení o kasační stížnosti. Pokud by totiž v projednávané věci bylo potřebné předložit předběžnou otázku SDEU, pak by ji příslušný soud byl povinen položit podle čl. 267 SFEU. Proto se NSS předloženým návrhem věcně zabýval a dospěl k závěru, že tomuto návrhu nelze vyhovět, a to z důvodů uvedených níže.

[37] Judikatura se opakovaně vyslovila k tomu, kdy není ani soud, jehož rozhodnutí není možné napadnout opravnými prostředky, povinen předběžnou otázku položit: „Čl. 177 třetí

pokračování

pododstavec [dnes čl. 267 třetí pododstavec SFEU] musí být vykládán v tom smyslu, že soud, jehož rozhodnutí nelze napadnout opravnými prostředky podle vnitrostátního práva, je povinen, vyvstane-li před ním otázka týkající se výkladu práva Společenství, splnit svou povinnost předložit věc Soudnímu dvoru, ledaže by shledal, že otázka, která vyvstala, není relevantní nebo že dotčené ustanovení práva Společenství bylo již předmětem výkladu Soudního dvora [acte clair] anebo že jediné správné použití práva Společenství je tak zřejmé, že nezůstává prostor pro jakoukoliv rozumnou pochybnost [acte éclairé]; existence takové možnosti musí být posouzena v závislosti na zvláštních rysech práva Společenství, zvláštních obtížích vznikajících při jeho výkladu a nebezpečí rozdílné judikatury v rámci Společenství.“ (rozsudek SDEU ze 6. 10. 1982, Srl CILFIT a Lanificio di Gavardo SpA v. Ministerstvo zdravotnictví, č. 283/81, bod 21).

[38] Primárním předpokladem ale je, aby relevantní otázka „týkající se výkladu práva“ EU vůbec vyvstala, resp. aby tato otázka byla „relevantní“ (viz citovaný rozsudek *Lanificio di Gavardo SpA v. Ministerstvo zdravotnictví*). Až poté je třeba se tím, zda ve věci lze shledat naplnění podmínek *acte clair* nebo *acte éclairé*, popř. se zabývat podmínkami pro přímý a nepřímý účinek směrnic (k tomu blíže např. rozsudky NSS z 1. 2. 2010, čj. 5 Afs 68/2009-113, č. 2036/2010 Sb. NSS, či z 13. 11. 2009, čj. 5 Afs 53/2009-63, č. 1986/2020 Sb. NSS).

[39] Již v rozsudku ze 3. 10. 2023 však NSS implicitně dospěl k závěru, že stěžovatelka žádnou relevantní otázku výkladu práva EU nenastolila (zde NSS připomíná, že dle rozsudku *IATA* k položení předběžné otázky nepostačuje subjektivní přesvědčení či tvrzení účastníka řízení, že předkládá přílehlavou otázku ohledně interpretace unijního práva; viz bod [35] výše).

[40] Samotný pojem „harmonizační záměr“ dle § 22a zákona o elektronických komunikacích není termínem unijního práva, nýbrž práva vnitrostátního (srov. bod 57 a 57 rozsudku ze 3. 10. 2023). Dále se pak NSS vyslovil k čl. 1 odst. 1 směrnice č. 87/372/EHS ve znění směrnice č. 2009/214/ES, konkrétně, že „neobsahuje dostatečně konkrétní regulaci, resp. regulaci vztahující se k nyní posuzované věci tak, aby to mělo vést ke změně rozhodnutí o přidělu“, či že „by směrnice 2009/214/ES případně měla svůj relevantní význam pouze, pokud by se stávající přiděl žalobkyně týkal přímo pásma 900 MHz, nebo pokud by žalobkyně nově žádala o přiděl v tomto pásmu“ (viz bod 61 rozsudku ze 3. 10. 2023; v podrobnostech tamtéž). Ve stejném duchu se NSS vyslovil i k dalším unijním aktům, které stěžovatelka zahrnula do své argumentace. NSS tak v bodě 62 rozsudku ze 3. 10. 2023 uvedl, že závěry vztahující se ke směrnici č. 87/372/EHS ve znění směrnice č. 2009/214/ES „lze vztáhnout rovněž na další unijní akty, z jejichž obecných principů a cílů městský soud v souladu s argumentací žalobkyně dovodil potřebu vyhovění žalobkynině žádosti“. Konkrétně šlo o směrnici č. 2002/21/ES, rozhodnutí č. 676/2002/ES¹⁰, či rozhodnutí č. 243/2012/EU.

[41] Totéž lze nyní, s odkazem na závěry vyslovené v rozsudku ze dne 3. 10. 2023, uvést rovněž ke zmínce stěžovatelky týkající se čl. 14 odst. 1 směrnice č. 2002/20/ES (citace viz v poznámce pod čarou v bodě [22]). Toto ustanovení je nanejvýš vágní. NSS si je vědom, že jej stěžovatelka dává do souvislosti čl. 1 odst. 1 směrnice č. 87/372/EHS ve znění směrnice č. 2009/214/ES a v tomto smyslu také formuluje svůj návrh předběžné otázky, avšak právě k nekonkrétnosti příslušného ustanovení směrnice č. 87/372/EHS ve znění směrnice č. 2009/214/ES se NSS již vyjadřoval. O to více tak vynikne neurčitost čl. 14 odst. 1

¹⁰ Rozhodnutí Evropského parlamentu a Rady č. 676/2002/ES ze dne 7. března 2002 o předpisovém rámci pro politiku rádiového spektra v Evropském společenství (rozhodnutí o rádiovém spektru)

směrnice č. 2002/20/ES. Ani v tomto ohledu tedy nevystává nutnost položení předběžné otázky SDEU.

[42] Zde pak NSS poznamenává ještě dvojí – jednak to, že argumentaci se vztahující k čl. 14 odst. 1 směrnice č. 2002/20/ES stěžovatelka zmínila poprvé až po vydání rozsudku ze 3. 10. 2023 (to však, jak již bylo zmíněno výše, není z hlediska její „přípustnosti“ rozhodující). Dále NSS uvádí, že si uvědomuje, že čl. 14 odst. 1 směrnice č. 2002/20/ES stěžovatelka argumentuje taktéž v souvislosti s čl. 6 rozhodnutí 2009/766/ES (jeho citace opět v poznámce pod čarou v bodě [22]). Toto rozhodnutí, resp. jeho ustanovení, bral městský soud v potaz, byť spíše implicitně, v rozsudku z 16. 9. 2022 (viz jeho bod 38 a násl.). NSS ovšem již v rozsudku ze 3. 10. 2023 odmítl, že by zcela obecné zmínky v jednotlivých unijních aktech měly být rozhodné pro posouzení nynější věci (viz bod 57). V souvislosti s rozhodnutím 2009/766/ES k tomu pak přistupuje, že v rozsudku ze 3. 10. 2023 (v bodě 64) NSS konstatoval, že i s ohledem na její nedostatečnou argumentaci z věci plyne, že *„nic žalobkyni nebrání poskytování datových služeb v pásmu 900 MHz (to ji však nezabavuje povinnosti vyplývající z rozhodnutí o přidělu); dané pásmo tak zjevně zpřístupněno i žalobkyni je (to k jejímu odkazu na požadavek na zpřístupnění tohoto pásma obsažený ve směrnici Rady 87/372/EHS)“*. V těchto souvislostech nelze z čl. 6 rozhodnutí 2009/766/ES dovozovat žádné konkrétní právo stěžovatelky a opět zůstává toliko její subjektivně pocítovaný ekonomický zájem, který se snaží prosadit, který ale není sám o sobě relevantní pro případnou změnu rozhodnutí o přidělu (viz body 62, 64 a 67 rozsudku ze 3. 10. 2023).

[43] NSS doplňuje, že směrnici č. 2018/1972, resp. její čl. 18 odst. 1 (viz citace v poznámce pod čarou v bodě [22]), stěžovatelka do své argumentace zahrнула také až po vydání rozsudku ze 3. 10. 2023. Příslušné ustanovení je však z hlediska nynější věci srovnatelně vágní jako čl. 14 odst. 1 směrnice č. 2002/20/ES (to je ostatně projevem skutečnosti, že směrnice 2018/1972 nyní již zrušenou směrnici č. 2002/20/ES nahradila¹¹). Proto se i tohoto ustanovení týkají závěry vyslovené k čl. 14 odst. 1 směrnice č. 2002/20/ES. Nadto v souvislosti s ním stěžovatelka ani neformuluje svůj návrh předběžné otázky. To vše vede k tomu, že ani z tohoto pohledu nespátňuje NSS žádné důvody k přerušení řízení dle § 48 odst. 1 písm. b) s. ř. s. a k předložení předběžné otázky ve smyslu čl. 267 SFEU.

[44] Ve zbytku pak NSS opětovně odkazuje na svůj rozsudek ze 3. 10. 2023. Jeho závěry je možné shrnout – ve shodě s žalovaným – tak, že účelem požadované změny přidělu není dosažení cílů plynoucích z práva EU, ale získání hospodářské výhody pro stěžovatelku, resp. ochrana jejího investičního rozhodnutí (body 64 až 66). Nemožnost požadovaného započtení služeb nelze považovat za rozpornou se zásadou účelného využívání rádiových kmitočtů; požadavek na změnu přidělu je třeba považovat především za doklad změny stěžovatelčiny investiční strategie, a proto, v kontextu posuzovaného případu, za účelový (bod 66). Změna přidělu nebyla dle rozsudku ze 3. 10. 2023 žádoucí ani z hlediska racionální

¹¹ Směrnicí č. 2018/1972 ostatně nebyl zrušen jediný unijní akt, ale také akty (či jejich části) další, z nich části se stěžovatelka dovolává. To ale nic neměnilo na případných závazcích členského státu, resp. v obecné rovině nevyplývalo jejich dopad na relevantní případy a situace. K tomu věta první a druhá čl. 125 směrnice č. 2018/1972: *Směrnice 2002/19/ES, 2002/20/ES, 2002/21/ES a 2002/22/ES uvedené v příloze XII části A se zrušují s účinkem od 21. prosince 2020, aniž jsou dotčeny povinnosti členských států týkající se lhůt pro provedení směrnic ve vnitrostátním právu a jejich použitelnosti uvedených v příloze XII části B. Článek 5 rozhodnutí č. 243/2012/EU se zrušuje s účinkem od 21. prosince 2020.*

pokračování

regulace účelného využívání rádiového spektra, či nezbytná pro dosažení „harmonizačních záměrů“ EU (bod 68).

[45] NSS tak shrnuje, že kasační stížnost není důvodná a neexistuje ani důvod obracet se na SDEU s navrženými předběžnými otázkami. Navíc v souladu s výše uvedeným městský soud nikterak neporušil základní práva stěžovatelky na spravedlivý proces (čl. 36 odst. 1 Listiny) a na zákonného soudce (čl. 38 odst. 2 Listiny). Pakliže stěžovatelka zmiňuje, že se napadené rozhodnutí negativně dotklo i práv jiných osob, poznamenává k tomu NSS, že takové námitky nejsou přípustné, neboť stěžovatelka musí v řízení před správními soudy v zásadě hájit pouze svá vlastní veřejná subjektivní práva, nikoli veřejná subjektivní práva třetích osob.

IV. Závěr a náklady řízení

[46] Kasační stížnost není důvodná, proto ji NSS zamítl. Zároveň nebylo namístě řízení přerušit dle § 48 odst. 1 písm. b) s. ř. s. a předložit předběžnou otázku SDEU dle čl. 267 SFEU, neboť pro to nebyly splněny podmínky.

[47] O náhradě nákladů řízení rozhodl podle § 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatelka neměla v tomto soudním řízení úspěch, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti (§ 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s.); žalovanému nevznikly v řízení náklady vymykající se z jeho běžné úřední činnosti.

[48] Osoba zúčastněná na řízení by měla právo na náhradu jen těch nákladů řízení, které jí vznikly v souvislosti s plněním povinnosti uložené soudem (§ 60 odst. 5 s. ř. s.); to ale v této věci nenastalo.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 17. června 2024

Ondřej Mrákota
předseda senátu